

Karácsonyi Zsolt • Ússz, **Faust**, ússz!

Karácsonyi Zsolt

Ússz, **Faust**, ússz!

1
költemény

Pallas-Akadémia Kiadó
Csíkszereda, 2010

A kötet megjelenését
a román Nemzeti Kulturális Alap támogatta
Cartea a apărut cu sprijinul
Administrației Fondului Cultural Național (AFCN)

A kötet megírása idején
a szerző az NKA és a Communitas Alapítvány
alkotói ösztöndíjában részesült.

A kötet illusztrációit
Egri István készítette

A szerző portréját
Szentés Zágón készítette

© Karácsonyi Zsolt, 2010

© Pallas-Akadémia, 2010

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás,
a nyilvános előadás, a rádió- és televízióadás, valamint
a fordítás jogát, az egyes verseket illetően is.

*„Ó, lélek, apró vizcseppé legyél
S az óceánba hullj – ne leljenek.”*

Marlowe

I. ÚSSZ, FAUST, ÚSSZ!

Első kép: Az éjszaka

Ha azt hiszed, hogy Zátony a világ,
a tenger és a föld peremvidéke,
nézz rám, aki
a földnek büszke ék
voltam,
de aztán meguntam
a földet,
lágább, erősebb
vágy uralta testem.
Ez itt a tenger,
mélyebbre, újra fel,
ennyit tehetsz Faust,
most úszni kell.

A víz nyugodt, a víz nyugodt barátként
gátolja, hogy gátlástalan lehess,
hogy új világba érhj a világ peremén túl,
hogy ne félj önmagadtól,
ne remélj.

Szél zúg, madár dalol a fákon,
a láthatatlan szárazföldeken.
Az ég hajóin fénylények hajóznak,
csak billegek
hullámok éjszakáin.

Kedves barátom, emlékszel talán:
a kert az kert volt,
fénylő, igazi,
madarak nyelvén
szólt a föld,
lábnyomaink
az égen
is tudtak izzani.

És városok
emelkedtek előttünk
és népek jártak
túli vizekre át.
Magadba nézz,
amíg én úszom és
őrzöm tovább
a nyugodt éjszakát.

Kalitka ez?
A börtön lassú éje,
hullámzó zár hullámzó vizeken?
Vagy jármű csak
és szállítja a testet?
Hajó vagyok már,
azt hiszem.

Régóta indult
ez a bárka, hogy rátaláljon
méltó zátonyára,
hogy ráfusson és összetörje a
hatalmas, fénylő, örök éjszakát.

Csillagok szúrnak át,
a víz alatt
alszik a másik,
bölcsebb anyaföld,
az alámerülés
is jó módszer lehet,
kell még az úszás
míg egészen
betölt a mozdulatlan
vágy, hogy csak lebegni
az ezer éve ismert
nagy vizek felett,
bátran barátom
úszni kell, amíg
a lélek a habok felett suhan.

Halakra vágyom,
vizet akarok inni,
hódítani az új világokat.
Hányan indultunk?
Itt vagyok magamban,
a karcsapásokat nem számolom.

Mögöttem már a régi Európa,
de itt százezer
Európé vár rám,
kiszögezem az ég kapuira
a régóta fogalmazott kiáltványt,
hogy minden egy,
és százmilliárd ember
csak milliárdszor széttörő

szilánk, de az, hogy ennyi lény
nem egyesül azonnal –
az nem volt, nem is lesz a mi hibánk.

Hullámozó táj, mi vet gátat neked?
Miért hullámozol,
egy helyben, mozdulatlan?
Mióta tart, és hol lehet a Gát?
A lent és fent ritmusait követve
tovább csak én hajózom egyedül.

Két föld, két víz, és két pólus között,
úgy sejtem, én is két
ember vagyok,
mint falevél
úszom a felszínen,
de szememben tengermély ragyogás.

(Ha egyáltalán látszom még az éjben,
ha nem lettem már rég hullám egészen.)

Talán az apám szült s az anyám nemzett
a mágia rítusai szerint,
lazítok és újra a vízre fekszem,
elképelem
az álmom álmait.

Az első álom, hogy káprázat vagyok,
képzeltetetlen, egyszerű titok,
megfejtetőség, amelynek zárja sincs,
kortyolhatatlan cseppjeit iszom.

A második, hogy mindenem valóság
hullámok közt úszik most ez a test,
 lendül a kar,
 mozdulnak lábaim,
 a szellem ép,
 a lélek felnevet.

A harmadik, hogy Zátonyra futottam,
tornyos hajóim itt süllyedtek el,
 minden mi volt, mi lesz,
 távolodóban,
de ami van, az egészen közel.

Ezek szerint én én vagyok,
ha mégse, akkor sem látok hibát,
ha majd az ok támad az okozatra,
talán csak akkor kell úszni tovább.

De hogyha úszok, akkor ki vagyok?
 Az okozat az ősi ok taván?
 Időket nemz a pillanat hajója,
 egyedül rángatom evezőit.

A másik lehetőség,
 hogy minden mozdulatlan,
és minden mozgás csak az elme műve,
 ha hátra nézek, akkor is előre,
a pusztaságban erdők lombosodnak.

Azt hiszem most is úszom,
 loccsanást hallani.

A tengerétől egész idegen,
ez én vagyok, ki is lehetne más?

Vagy mégis van valaki a közelben.
A romlást valaki túlélte még,
de nem szól, alig mozdul,
egy másik időpontra tartogatja
elernyedte erőit.

Ha itt vagy, tudd meg, a nevem Faust,
Nem ismeresz? Nem gond.
Alaktalan vagyok.
A tengeren a jelzőm, az, hogy úszom,
Faust, az úszó,
így hívom magam.

Valamit tényleg mondhatnál magadról,
matróz vagy, lassan süllyedő hajó?

Jó, hogy itt vagy.
Most már eszembe jut:
a szárazföldön éltem valaha,
verset rajzoltam, nagy köröket írtam,
lehet, hogy ez a víz a Menny fala.

Nem tudom miként juthattam
idáig, minden átlátszó,
de semmi se látszik.

Ha földből lettem, akkor Föld vagyok,
Új Föld, egészen új Világ,
nézem, nem tudok betelni vele.

Testemről galamb tép le olaját,
új földrész szólít, Faust a neve.

Homlokomon tűzhányó lángol,
zord erdők zúgnak
izmos combomon
arcomon folyók vize vágat,
tavaimnál táncolnak
a szüzek.

A felelősség egyre súlyosabb,
ha süllyedek egy világ süllyed el,
ha mozdulok száz város omlik össze,
most úszni kell és lendül a karom.

Ha nem vagyok Sziget, se Új Világ,
előbb-utóbb tán partot fogok érni,
új házam lesz, új ruhám, új szokások
lépnek a száraz, régi szív terébe.

Ha ezt megúszom nem vágyom új csodákra.
Testvér, itt vagy még, hogy szólítsalak?
Amit előbb lélegzésednek hittem
valami más volt. Tengermorajok.

Mert változás van mégis odakint-bent,
nem gémberednek fázós tagjaim,
odabentről sosemvolt fény sugároz,
egy rája járja testem útjait.

Mit is keres a mellkasomba zártan?
Tengerfenékről miért jött újra fel?

Ez most a jelkép
vagy csak magyarázza,
miért úszom a sötét felszínén?

Ha megfontolom, én is fény vagyok,
hogy fentről, letről jöttem
úgyis mindegy,
mellettem egy delfintest suhan el:
„most jutottál békésebb vizeinkhez”.

Zöld pillantásom vezesd Arión,
a mindig úszó békés szigetekhez,
az út túl hosszú, új szöveget kérek
az egyre ismétlődő hangjegyekre.

Valahol újra hideg, erős vihar van,
repül a ház, amelyben egykor laktam,
úszik a könyv, az elképzelt varázslat
ismét erőt ad
minden karcsapásnak.

Mert túl időn, tereken és reményen,
fordul a kocka,
csendül a fényes érem,
ha a fejek gyorsan alámerülnek,
az írás mindig segíthet az ügynek,
fárad a láb, indul a nagyüzem,
hogy mit üzen – meghallgatom
megint.

„Mária vagy Heléna, úgyis mindegy,
a fentiek magunkra hagytak minket,

férfi, gyerek vagy, mindegy, jó vigyázni,
csak ússz tovább, ne akarj partra mászni.
A part csak part, és egy a sok közül,
de ami tenger, végtelen és egyetlen,
csak ússz tovább, ússzál túl címen, rangon...”

És nem érdekel már a folytatás,
rádöbbenek, az én hangom ez is.

Csak valahogy öregebb és rekedtebb,
csak az dörmög így, akit falhoz vertek,
és a szavaktól most is fáj a vállam,
pedig a körből kiútra találtam.

De nem emlékszem mikor volt, milyen volt,
nem emlékszem, hogy kié is
a mennybolt,
nem emlékszem,
sötét van, nem is látom,
mi repül át a gondolat határán.

Valószínű – egy angyal, mert az ördög
mindig közel van, fülemben duruzsol,
de az angyal távoli, idegen –
az ördög mint egy régi,
jó rokon. Ha elmerülök:
elmerül velem.

Minek pusztítsam el az ördögöt,
és minek ússzak angyalok után?
Elég az úszás, nem bánat, nem öröm,

nem szoktam meg,
nem is hoz változást.

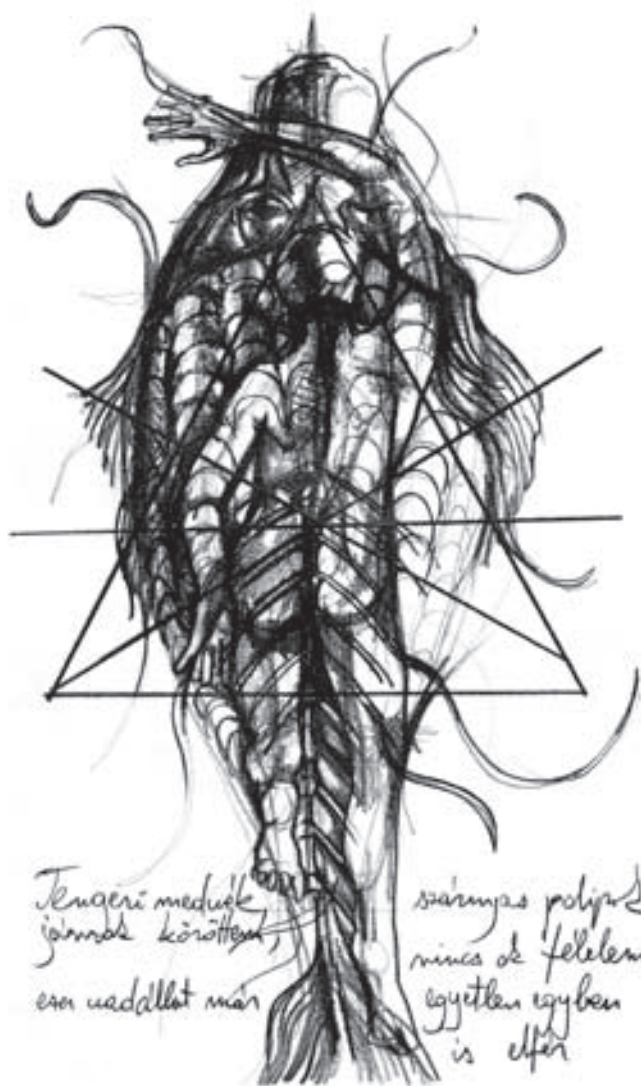
Különben minek változásra várni?
Moszatként tapad rám az éjszaka.
A fáradt hold fodrozó farvizében
tempóznak a meggyötört csillagok.

Remekművek nem úsznak a nyomomban,
fényes ünnep sem csiszol fényesebbre,
az egyetlen dolog mit létrehoztam
az én vagyok,
ki nevezhetné bűnnek?

Szebbet, jobbat ha láttam,
meg se vártam,
ha épp nem fordult felém a világ,
én se néztem rá,
kitaláltam inkább,
lassú iramnak,
türelmében vadnak.
Csak szökevények űztek engem el,
a helyben állók befogadtak azonnal.

Megint a Zátony, egy zátony van szívemben,
egy helyben úszik láthatatlanul,
paraszt, tudós száz módon magyarázza –
vérrög, csillagfény?
Már nem is tudom.

De velem úszik minden éjszakában,
közel a parthoz minden hajnalon,

Jenaei meduék
jóindok köröttek,
eser uadallat már

sárnyas polipok
mines de felelemre
egyetlen egyben
is ellen

a délutánban szigetként virul:
vén Paradicsom, vidámságok Pokla.

Jó úszni most, nincs kint, se bent,
se biztos föld, mire
még támaszkodhatok.

Elég egy mozdulat,
és torkomba csorog
a tenger, mint a pincemélyben égő,
de ihatatlanná érett borok.

Tengeri medvék, szárnyas polipok
járnak köröttem,
nincs ok félelemre,
ezer vadállat már egyetlen egyben
is elfér,
megint
megúszom egyedül.

Vagy mégsem? Négy Szkülla, hét Kharübdisz
szívja, húzza magába testemet,
egy karcsapás éppen elég nekem,
valóság lép a káprázat helyére.

Jó lenne megint szellemet idézni,
pörögjenek Caesarok, Károlyok,
hallgatni a gésák elnyúlt dalát,
ahol az idők húrjai rezegnek.

Fekszem megint, fekszem, elalszom, úszom,
úszom, fekszem, felébredek megint,

érezem, hogy néz,
aki a mélybe lát.

Azt mondja, hogy nézzek jól önmagamba,
körültekintek, nem lelek hibára.

Várfalat húz, kastélyokat emel a képzelet
bizonytalan homokja.
A vízre nézek, biztos a létezése,
és felfekszem a sötétlő habokra.

Tutaj vagyok, a múlt fatörzseit
kivágtam, mindent tengerre bocsátva,
hogy ússzon el a pillanat szerint
a jelenvalótlanság deszkaváza.

Ezer regénybe fér az életem,
de csak egyetlen üres lap vagyok,
közel az érem másik oldalához
élnek a holtak, minden élő: halott.

Észreghető a térd és a derek,
de csak egyetlen íves lap ugrik
közel a ténnyel máris oldalsó,
eltek a holtak, minden élő: halott

Második kép: A nappal

Most nevethetnek, ha lenne, aki
meghallja itt rekedtes nevetésem,
addig úsztam az éjszakák vízén,
míg a napfényhez értem el megint.

De milyen fény ez?

Annyi idő után nem zavarja
szemeimet a Nap, csak minden zöldebb,
kékebb, sárgább.

Mint házokról ha hull a vakolat,
úgy zuhannak szemembe most a színek.

Ezek szerint ugyanott folytatom,
ahol nem hagytam abba az előbb.

Úszom a vízén, pedig alig vagyok,
és nem vidít fel, hogy a karcsú égen
tengeri csikók rángatják a napot.

Ezek szerint itt járt ma valaki,
és nem tartotta szorosan a gyeplőt,
szelek tépik a felhők függönyét,
sellőket kerget egy angolnaraj.

Napozni fogok. Elnapolom magam.
Sütkérezek a lángoló habokban,
egy igazi túlélőlény leszek,
ha a Holdban nem leltem otthonomra.

Mi látható volt a fénylő sötétben,
most rejtőzik, egészen láthatatlan,

csupán a múlt lesz szilárdabb megint
a tenger felett párolgó anyagban.

Úszom tovább a felfokozott világban,
nem bódítanak renyhe békevágatok,
hadakozom a csattogó vizekkel,
tovább Faust, most úszhatsz igazán.

Te meg ki vagy, és minek jöttél hozzám?
Ha hozzám jöttél, beszélj, te, Idegen,
vagy bűverőmtől megroggyan a lábad,
a négy őselem rád támad azonnal.

Eltűnt. Nem is baj, ha jól meggondolom:
egyszerűen elmenekült előlem.
Köddé vált, szél lett, biztosan tudom.
Pedig el akart venni valamit.

Nem sietek, de engedem, hogy lassan
erőt vegyen rajtam a lendület.
Alig érzem, de felgyorsul a testem,
a fénylő réteget korbácsolom.

A fény, a fény, az egyre fontosabb lesz
lángolni örök terekben és időkben,
Faust, az úszó, újra partot ér,
a hódításra váró kikötőkben.

Egy sziget. Partja horzsolja a lábam,
nem éri meg, hogy vállamra vegyem,
a vállra, ami már egeket dönget,
és ismeretlen földeket ural.

A testem bárka, a testem már hajóhad,
amit egyetlen értelem igazgat,
megállítom az égitesteket,
hogy örökké lángoljon
ez a napszak.

Azt akarom, hogy örök délelőttben
fürödjön minden titkom és tudásom,
az engedelmesség kevés nekem,
lássák előre látomásaim.

Most vizet nyeltem, nem baj,
kiszáradt óceánok
lesznek csak itt; az örök sivatag
minden szemcséje
gyáván megremeg, ha meglát majd
a föld felett lebegni.

Ki démonok hadát legyőzte rég,
csupán Faust
nevet a táj felett.

Most ússz tovább,
még akkor is, ha lábad
begörcsöl, erős értelmed az úr,
felfénylő elméd elé veti magát
és behódol a boltozott azúr.

Kedvem szerint cselekszem, pihenésre
semmi szükség, de mégis hagyom,
csak kedvtelésből,

hogy hányódjak még egyszer
a tengerek párolgó habjain.

Erős emlékek csapnak oldalamba,
a gyermekkorból felbukkanó cetek,
hogy eltitkoltam valamit,
hazudtam,
azért,
hogy ettől,
boldogabb legyek.

De nem zavar az ámbrás-had, kajánul
nézek szemükbe, tűnjön, ami volt,
hanyatlik úgysis: nap, hold,
ezer csillag,
mit végtelen,
erős fényem lenyűgöz.

Sirályok szállnak kamaszkorom felett,
tizenkét sassal köszönt a férfikor,
átalakítom egész múltamat,
a bor szőlőtlenül
kezd forrani.

Most fekszem, és titokban élvezem,
hogy halraj cirógatja talpamat,
száz vidám, apró lény se szelídíti,
mit eldöntött
az erős akarat.

Jó lenne lemerülni,
kergetőzni,

titokra várni,
mi felbukkan a mélyben.
A százfelé irányult öntudat
az enyémben kovácsolódik eggyé.

Kirajzolódik minden, ami volt,
jól látszik minden közelgő pillanat,
a ráncos időt birtokba veszem,
és görcsbe rántja
fáradt vállamat.

Egy fóka szól: „Nem lehetsz soha fáradt,
te világunkhoz túl isteni lény,
mozdítsd karod, lássuk, hogy az imádott
erő újra a partvonalra ér.
Ott állj örökké, mint rövid életünkben
egyetlen, végső, irányt adó torony!”

Csak ennyit szól, és tekintetem villan,
alámerül a fóka a habokba.

„Medúza vagyok, olyan testre vágyom,
mit körbevesz az iszonyatnak fodra...”
Nem mondhat többet,
erős hullámverésben villannak már
a cápauszonyok.

Süllyed a Zátony, az igazi, a benti,
az egész világ velem lebeg, nekem,
a légnyomás valóm újratерemti,
míg fényre pattan mind a két szemem.

Harmadik kép: A tenger

Most hol vagyok? Oly valótlanak látszom,
és hihetetlen minden, ami volt.
Emlémem az: hogy szúzi kedvvel játszik
ezüst telihold, szőke nap.

A valóság, mint ámbráscet, körülvesz,
idegen, mégse nyugtalanít a másság,
érezhető, hogy ezt
a titkos csendet,
a sekély sávban
csak korallok őrzik.

Színes, de lassú,
örök állatok,
kik nem ismernek
valót, sem valótlant
és nem is sejtik,
honnan származom.

Valamikor a vizek felett éltem,
mesébe illő, szárazföldi lény,
valamikor,
gyermekkoromba' tán,
de mindenképp e világ kezdetén.

Tengeri csillagokkal játszom itt,
a halkán rezgő,
időtlen vizekben,
uszonytalan vagyok,

de boldog így is,
e tengeri kőszikla pereménél.

Nincs gond, nincs vágy,
se akarat, hogy régi dolgaimat
még egyszer megtaláljam,
feléleszt és új nyugalomba hív,
a mindent oldó,
lassú tengeráram.

II. AZ ÖRVÉNY

Első rész: A Világhajó

Három napja, hogy elhagytam a Zátonyt,
régóta szunnyadó memóriámra
rájaként újra lecsapott az emlék,
hogy nem az vagyok, aki még
lehetnék, hogy csak a kígyó,
akit kibeleztek,
csak az marad veszteg örök időkre.

Mint űzött delfin
dobtam fel a testem
a lázadó múlt habjai között,
emlékeim fedélzetre hajítva
bezúztam a
Világhajó
kajütjét.

Itt van az ablak,
az ablak a világra,
most félrehúzom sáros függönyét.
Nézzétek jól meg: árva testem épen
marad ezer
villámcsapás között.

A Gyermekek voltam Alba városában,
amíg egy este, furulyaszót hallva,
rájöttem, hogy szatírok közt

helyem; és akkor fény
villant kopott szemembe.

Ami fenn járt, egészen mélyre süllyedt,
mi mélyen volt: végleg felszabadult.

Már vágytam az olcsó oltári vérré.
A megigazult farkasok nagy útján
szimatoltam az éjek felszínét.

És Róma így tárult fel énelőttem.
A Köpöcsészék Misztériuma.
Az újabb és még újabb kikötők.
A férgek féltett állomásai.

Remegett elmém, el akart rohanni,
de lecsaptam,
és ősi rejtekét
kitisztítottam,
hogy a szörnyszülöttnek,
kit önmagamból szülök végzetemnek,
megfelelő szállással lássam el.

Médea sárkánya még tojása mélyén
várta, hogy valójáról leváljon a világ,
amikor én
szélszárnyakat feszítve
a szárazföldek felé húztam el.

India lángolt, Kína is összeomlott,
préritüzek az élet felszínén,
mit akkor éltem,

teljeset, vadat,
most kezdődik az Másik ütközet,
hogy újra a Világhajóra léptem.

A karmaimat oldalába vájom,
a deszkamélyből
hatalmas falak
emelkednek.

A hömpölygés nevében
Babilonnál üvöltenek a szolgák.

Még egy karmolás, nyikorog a deszka,
véresre sebzi ázott öklömet,
a vájat mélyén
ezernyi nép sereglük,
és jöttömet dicsérik térdre rogyva.

Ki járt itt eddig? Gilgames, Nagy Sándor.
Csak félig hódolt be a terület.
Én az Egészlet
fordítom el magától,
a szűz teret
roncs kapcává csavarva.

Minden sötétlő, összegyúrt anyag
hozzám tapad, simul, tekergőn.
De valahonnan sárgás fény sugárzik,
a messzezengeő némaságra tárul.
Minden derűs lesz és lecsillapult.

Magasra csap a vidám lángolás.

Második rész: A vihar szeme

Az óceán szívében égek el,
mint lángoló agyú vén vízirendőr,
akit már nem hív partra semmi jel,
akiben eldőlt már a nagy csata.

A nevem Nelson, Nelson admirális,
aki csak újabb ármádiákra vár,
már nem juthatok el Árkádiáig,
de még enyém egy
perc: a hosszú nyár.

Az óceán szívében égek el,
mint Moby Dickhez simuló Ahab,
kipusztulnak mellőlem
most a sellők,
nem maradnak helyettük
csak habok.

Nincs többé kényszer,
mosolyra derít a tengermélyi ország
felderítőisztje,
nagyon mélyről jön,
ki akar cselezni,
csak egy a baj: hogy még
a lelke tiszta.

A nevem Larsen és kapitány vagyok
egy névtelen és elhagyott hajón,
felszínen tart a vén fellángolás

és abbahagyni
most sem akarom.

Elém siklik egy szerelmes sziget
és rajta vadul párzó állatok,
Vasco da Gama éretlen kölykei
próbálják meg
elérni a hajót.

Az óceán szívében égek el,
Vergiliusért nem aggódom tovább,
akit a víz, s a föld is kitagad
annak csupán az Ég
hordhatja lábnyomát.

Saját ikrem vagyok,
egy ázott földi ürge,
kit tutaján kiszárít majd a nap,
itt nincsenek már tündérek
se kurvák,
halak repülnek el fejem fölött.

A stég, a part, a néma móló,
a kikötőbe beúszó jelek
mind arra kérnek:
engedjem el a kormányt –
elég ahhoz, hogy egész más legyenek.

Harmadik rész: A végvív

De nem. Még jobban megkapaszodom
és egyre feljebb emelem magam,
a Szaturnusz zord
gyúrúi közül
már előbukkan
moszatzöld hajam.

És szellemem
tébolyult bálnarajként körözve
egyre
magasabbra jut.
Életerőm
ezeregy sugarával
a legfelső kapukat átszakítja!

A láthatatlan és a néma gyermek
idekint
újra egyetlen testbe forr.

A nyugalom robajló lendületként
lecsap, hogy az Istennő –
megfogalmazódjon.

Fejem, vállam, két karom már szabad,
de összetört alattam a Hajó,
hogy lényegét
végleg magamra vettem,

rugaszkodáshoz
nincs már
deszkapalló.

A tereket hiába
csomóztam magamhoz.
A szilánkká hullt ácsolattal együtt
rángat az Idő.

Elkap,
visszaszippant.

Elektron energi sugardent
a legfelső kapukat átszadja!

III. NIMFAUST ÉBREDÉSE

Első jel: Angyalvíz

Ébredjetek föl
anyai vizek,
emelkedjetek
lassú titkosan,
nézzetek szét
és olvadjatok össze
egyetlen egy,
hatalmas
esőcseppé,
ami a mélyből
tart az ég felé,
és benne
tükröződik,
mint szavak:
amikor a rég
szerteázott könyvek
üveg betűi
újra felizzanak.

A tenger mélyén
halk csilingelés kél,
rázza a földet
gyermekági láz,
az első emlék az,
hogy meg se érint,
a második: magától
réd talál.

Száz éven át is
nézheted magad
ebben az első,
tökéletes cseppben.
Az emelkedés
ezer évet ér,
lassúsága:
egyetlen pillanat.

Milyen éberség
száll most
homlokodra
megszületetlen?

Angyalszárnyakat
emel a víz,
de emberré leszel te

a kezdet
most
megérinti hajad.

Felmagasodsz.
Mint kagyló
nyílik ajakad.

És eléd tárul
a vétkes Velence,
hogy megismerje
lány hatalmadat.

Második jel:
Velence hódol Nimfaust előtt

A Szent Márk tér felől
nagy emberzivatár
indul, hogy újra
köszöntse a tengert.
A dózse kardját
rozsdá lepi el.

Tűnik a börtön
és megolvad az ólom,
Casanova
vidám kamasz megint.

A pestis, mint egy
szerelmes szirén,
felsóhajt és
bezárja
lányos ajkát.

A város szélén
vidám szájjal vakognak
a lelkendező
békés
kutyafalkák.

„Hódolunk néked
Nimfaust,
a térded
még harmatos
a kezdetek vizétől.

Tekints most ránk,
végtelenbe
enyésző
pillantásod
fejünk felett
sugároz.”

„Fogadlak téged,
te régi, elveszett nép,
nézz önmagadba,
hogy harmatot találj,
rózsák nyílnak
a világ gyűrűin túl,
hódoló életedre
nem lel rá
a halál.”

Harmadik jel

„Nimfaust!

Éltük

a sötétség
hevét.

A Bárka
szebb,

mint egykor

a Világ!”

„Amíg

a

Nap

kitárja

éjszakáit

–

Felétek

élve

állok

a fényben!”

"Nimfaust!
Eltul
a sötétség heurót
A Barba szelű,
mint egykor a Vildy!

2008 augusztus 21. – 2010. szeptember 23.

Kolozsvár

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KARÁCSONYI, ZSOLT

Ússz, Faust, ússz / Karácsonyi Zsolt. – Miercurea Ciuc :
Pallas-Akadémia, 2010

ISBN 978-973-665-313-1

821.511.141-1

A kiadásért felel:

Tőzsér József, a Pallas-Akadémia Könyvkiadó igazgatója

A könyvet szerkesztette: Sarány István

Borító, könyvtipográfia és nyomda:

Gutenberg Grafikai Műhely és Nyomda, Csíkszereda

www.gutenberg-art.ro

Felelős vezető: Tőzsér László igazgató